

Но другитѣ, като видѣха щастливата усмивка по лицето на престѣпника, разбраха, че не е нужно насилие.

IV.

Хубавъ пролѣтенъ день. Слънцето весело грѣеше. Малкиятъ Били бѣше се почти напълно поправилъ и седѣше замисленъ въ креватчето си.

„Азъ обичамъ татка и той ме обича“, — продума детето, — но чакамъ да дойде Никъ да ме види, защото Никъ ми е единичкиятъ приятель“.

Когато Никъ, като изпълни геройския подвигъ на себеотрицание и любовъ, падна въ безсъзнание отъ болка, умора и гладъ въ краката на войницитѣ (стражата на затвора), последнитѣ внимателно разгърнаха вързопъ, който нещастниятъ притискаше тъй грижливо о гърдитѣ си. Като видѣха съвсемъ отпадналото детенце, тѣ побързаха да го занесатъ въ близката кѣща на надзир теля на затвора, дето жената и дъщерята на последния отъ все сърдце се заеха съ него. Нещастниятъ бѣглецъ, който доброволно бѣше пожертвувалъ свободѣта си за чуждо дете, тѣ съ благоговение пренесоха въ болницата, дето веднага бѣха взети мѣрки за лѣкуванетоъ му.

Бащата на момченцето, който напразно го търсѣше вече повече отъ седмица, съ помощта на полицията, веднага пристигна съ Блеръ у надзирателя. Голѣма бѣ радостта му, когато въ отслабналото, малко болно дете узна горещо любимия си синъ.

Трогнатъ отъ разказа на войницитѣ, той поиска да види човѣка, който бѣше открадналъ